

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Rygiel
Sędziowie:	SSA Hanna Nowicka de Poraj (spr.) SSO (del.) Izabella Dyka
Protokolant:	sekr. sądowy Krzysztof Malinowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 października 2019 r. w Krakowie

sprawy z powództwa B. F.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w K.

o ustalenie nieistnienia uchwały, ewentualnie o uchylenie uchwały

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 23 marca 2018 r. sygn. akt I C 1356/17

postanawia:

1. uchylić zaskarżony wyrok i pozew odrzucić;

2. odstąpić od obciążenia powoda kosztami postępowania.

SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Paweł Rygiel SSO (del.) Izabella Dyka

Sygn. akt I ACa 812/18

UZASADNIENIE

Powód B. F. domagał się stwierdzenia nieistnienia, ewentualnie uchylenia, uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w K. nr (...) w sprawie przyjęcia przedłożonego sprawozdania finansowego za rok 2016 i udzielenia Zarządowi absolutorium z prowadzonej przez niego działalności w okresie objętym sprawozdaniem podjętej w dnia 21 marca 2017r. oraz w drodze indywidualnego zbierania głosów. Wnosił też o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że uchwała (...) została sporządzona dla trzech samodzielnych nieruchomości, dla których są prowadzone odrębne księgi wieczyste. Zgodnie z art. 29 pkt 1 ustawy o własności lokali zarząd lub zarządca któremu powierzono zarząd nieruchomością wspólną, jest obowiązany prowadzić dla każdej nieruchomości

wspólnej ewidencję pozaksiegową kosztów zarządu nieruchomością wspólną oraz zaliczek uiszczanych na pokrycie tych kosztów, a także rozliczeń z innych tytułów. Dlatego też prawidłowe sprawozdanie powinno przedstawiać przychody i koszty dla każdej nieruchomości osobno.

Ponadto, powód podniósł, że koszty związane z zakupem energii cieplnej na potrzeby centralnego ogrzewania klatek schodowych zostały, błędnie ujęte w części „V. Koszty powstałe w lokalach – Centralne ogrzewanie” zamiast w części „II. Koszty zarządu nieruchomością wspólną”, co jest niezgodne z art. 14 pkt 2 u.w.l., z którego wynika, że opłaty za dostawę energii elektrycznej i cieplnej w części dotyczącej nieruchomości wspólnej składają się na koszty zarządu nieruchomością wspólną.

Zdaniem powoda, zaskarżona uchwała narusza jego interesy w ten sposób, że w pokrywaniu kosztów ogrzewania części wspólnych partycypują tylko właściciele mieszkań, a nie właściciele lokali niemieszkalnych.

Pozwana Wspólnota Mieszkaniowa (...) przy ul. (...) w K. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwana przyznała, że w jej skład wchodzi trzy nieruchomości, objęte trzema księgami wieczystymi, oraz że funkcjonuje ona na mocy uchwały podjętej dnia 01 grudnia 1997r., w której właściciele lokali z budynków nr (...) powołali Wspólnotę Mieszkaniową. Taki sposób funkcjonowania Wspólnoty został ukształtowany przez lata. Powód uczestniczył w tworzeniu pozwanej Wspólnoty, przez długi czas pełnił funkcję jej administratora i członka zarządu i nigdy nie kwestionując sposobu funkcjonowania strony pozwanej. Pozwana podkreśliła, że jej sposób funkcjonowania nie budził zastrzeżeń również w ocenie Sądu Apelacyjnego wK. (sygn. akt (...)).

Pozwana zarzuciła, że kwestionowana przez powoda uchwała została sporządzona zgodnie z wcześniejszą uchwałą nr(...)w sprawie zakresu i sposobu prowadzenia ewidencji pozaksiegowej kosztów, zarządu nieruchomością wspólną, zaliczek na pokrycie tych kosztów, a także innych rozliczeń na rzecz nieruchomości oraz określenie formy rocznego sprawozdania. W pozwanej Wspólnocie właściciele poszczególnych lokali nie mają zawartych odrębnych umów na dostawę mediów, co jest spowodowane jednolitym charakterem instalacji centralnego ogrzewania we wszystkich budynkach. Zdaniem pozwanej, jest to wystarczający argument przemawiający za koniecznością sporządzenia jednego sprawozdania. Pozwana wskazała, że opłaty na rzecz dostawców mediów są w pierwszej kolejności ponoszone przez pozwaną, a następnie koszty te powinny być zwrócone przez poszczególnych właścicieli. Brak zaskarżenia w terminie uchwał (...) oraz (...) zdaniem pozwanej jest dowodem na to, że sposób prezentowania wyników finansowych był akceptowany, także przez powoda oraz że nie ma obecnie możliwości zarzucania wadliwości sporządzonego sprawozdania, a tym samym funkcjonowania Wspólnoty.

Zdaniem pozwanej powództwo wytoczone przez powoda stanowi przejaw nadużycia prawa. Powód nie może nie może czynić pozwanej zarzutów w zakresie sporządzania sprawozdania finansowego, gdyż to powód doprowadził do takiego ustalania opłat oraz pełnił przez wiele lat funkcję administratora i członka zarządu, nigdy nie kwestionując sposobu dokonywania rozliczeń.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2018 r, sygn. akt IC 1356/17, Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 377 zł, tytułem kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy ustalił, że pozwana Wspólnota Mieszkaniowa (...) przy ul. (...) w K. podjęła w uchwałę nr(...) nad którą rozpoczęto głosowanie na zebraniu w dniu 21 marca 2017 i kontynuowano w drodze indywidualnego zbierania głosów. Głosowanie nad uchwałą zakończono w dniu 22 maja 2017r. W punkcie pierwszym zaskarżonej uchwały Wspólnota uchwaliła przyjęcie przedłożonego sprawozdania finansowego i udzielenie Zarządowi absolutorium z prowadzonej przez niego działalności w okresie objętym sprawozdaniem. W głosowaniu wzięło udział 22 właściciele. Wynik głosowania stanowił 76,67% za, 0% przeciw oraz 0% wstrzymało się. Uchwała została podpisana przez biorących udział w głosowaniu. Powód został powiadomiony o podjętej uchwale nr(...) pismem z dnia 2 czerwca 2017r., które odebrał dnia 23 czerwca 2017r.

W skład pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej wchodzi trzy nieruchomości budynkowe, dla których prowadzone są odrębne księgi wieczyste o numerach (...) – budynek nr (...) – budynek nr (...) – budynek nr (...). Pozwana została powołana uchwałą nr (...) na mocy której właściciele lokali znajdujących się w budynkach (...) przy ul. (...) w K. określili również cele działania wspólnoty. Uchwałą nr(...)właściciele przedmiotowych lokali powołali Zarząd Wspólnoty Mieszkaniowej. Na mocy decyzji z 12 marca 1998r. pozwana Wspólnota otrzymała numer NIP.

Centralne ogrzewanie w przedmiotowych nieruchomościach jest wspólne dla trzech budynków, jego odbiorcą jest pozwana. Nie ma możliwości zrobienia tzw. podwieszów. W budynku znajdują się jedynie lokale oraz trzy garaże, które nie mają liczników energii cieplnej. Jeden z garaży posiada kaloryfer, który nie grzeje. Właściciele garaży nie partycypują w kosztach ogrzewania, ponieważ nie są one ogrzewane. Garaże mają osobne wejścia, nie przez klatkę schodową, nie ponoszą zatem kosztów dostarczanego ciepła do budynków, w tym także kosztów ogrzewania części wspólnych tj., klatek schodowych.

Oceniając powyższe fakty Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie jest uzasadnione. Powód w pozwie kwestionował zasadność istnienia jednej Wspólnoty Mieszkaniowej dla trzech budynków posiadających odrębne księgi wieczyste. Zdaniem Sądu opisany stan rzeczy funkcjonuje od 1997 i był wielokrotnie kontrolowany przez sądy powszechne, a mimo to nie został uznany za bezzasadny. Istotnie w art.6 ustawy o własności lokali ogół właścicieli wchodzący w skład określonej nieruchomości tworzy wspólnotę mieszkaniową. Jednak w powyższej ustawie, ani w innych aktach prawnych nie ma zakazu funkcjonowania wspólnoty mieszkaniowej w taki sposób jak w przedmiotowej sprawie. Co do zasady w pojęciu nieruchomości zawiera się budynek, dla którego prowadzi się odrębną księgę wieczystą. Jednak w rozpoznawanej sprawie, sposób konstrukcji budynku związany ze wspólnym rozliczaniem centralnego ogrzewania, pozwala uznać, że dokonywanie odrębnych rozliczeń na każdą z trzech nieruchomości byłoby faktycznie niemożliwe. W wyroku w sprawie(...)wydanym przez Sąd Apelacyjny w K. z powództwa B. F. stwierdzono, iż fakt że pozwana stanowi wspólnotę mieszkaniową dla trzech odrębnych nieruchomości, jest uzasadnione rozliczaniem kosztów wspólnej instalacji centralnego ogrzewania dla trzech budynków. Z zeznań świadka M. C. wynikało, że nie ma możliwość odrębnego rozliczania kosztów centralnego ogrzewania dla poszczególnych nieruchomości ze względu na ich konstrukcję szeregową. W ten sam sposób wypowiedział się Sąd Apelacyjny co do funkcjonowania Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w sprawie(...) Ponadto, należy zauważyć, że powód wyraził zgodę na funkcjonowanie przedmiotowej wspólnoty w taki sposób, ponieważ podpisał się pod uchwałą nr(...) na mocy której pozwana zaczęła istnieć. Taki sposób funkcjonowania pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej istnieje od 21 lat, zdaniem sądu jest to twórnym dopuszczalny.

Za bezzasadny uznał Sąd również ten zarzut powoda, który dotyczył błędnego stworzenia przez pozwaną sprawozdania finansowego. Zdaniem powoda pozwana Wspólnota powinna przedstawić osobno przychody i dochody dla każdej z nieruchomości wchodzącej w jej skład. Ponadto, zdaniem powoda błędem było, iż właściciele lokali niemieszkalnych nie partycypują w kosztach ogrzewania części wspólnych. Powód uważał również, że pozwana dokonywała rozliczeń kosztów ogrzewania cieplnego w niewłaściwy sposób. Zdaniem Sądu okręgowego powyższe zarzuty nie są uzasadnione, skoro na nieruchomościach nie ma możliwości założenia tzw. podwieszów c.o. w celu dokonywania osobnych rozliczeń każdego lokalu, tym bardziej osobno dla każdej z trzech nieruchomości.

Sąd nie dopatrył się też innych nieprawidłowości w rozliczaniu kosztów Centralnego ogrzewania. Faktem jest, że właściciele garaży nie pokrywają kosztów związanych z centralnym ogrzewaniem, jednak zdaniem sądu jest to uzasadnione, ponieważ właściciele garaży nie ogrzewają tej przestrzeni i co za tym idzie nie zwiększają zużycia za które pozwana otrzymuje rachunki od Miejskiego Przedsiębiorstwa Energii Ciepłej, a które opłacane są poprzez podział przedmiotowej kwoty na ilość lokali mieszkalnych. Ponadto, Sąd zauważył, że właściciele garaży nie korzystają z części wspólnych nieruchomości tj. klatek schodowych, które również są ogrzewane, czego koszt ponoszą właściciele lokali mieszkalnych, ponieważ posiadają osobne wejścia do przedmiotowych garaży. W budynkach Wspólnoty Mieszkaniowej poza lokalami mieszkalnymi i garażami nie ma lokali służących innym celom, w tym nie ma żadnych lokali użytkowych.

W ocenie Sądu Okręgowego sprawozdanie, na którego błędne sporządzenie wskazuje powód, zostało wykonane zgodnie ze wzorem sprawozdań finansowych przyjętych przez Wspólnotę Mieszkaniową uchwałą nr(...)Zdaniem sądu zasadne jest umieszczenie kosztów związanych z zakupem energii cieplnej na potrzeby centralnego ogrzewania klatek schodowych w części sprawozdania – koszty powstałe w lokalach. Jest to uzasadnione, ponieważ wszystkie trzy nieruchomości rozliczają się wspólnie z kosztów związanych z centralnym ogrzewaniem, a ponadto powyższe koszty są pokrywane wyłącznie przez właścicieli lokali mieszkalnych, dlatego umieszczenie przedmiotowych kosztów w części sprawozdania dotyczącej kosztów powstałych w lokalach jest właściwe. W lokalach mieszkalnych nie ma liczników centralnego ogrzewania, a więc opłata kosztów z nim związanych dokonuje się przez podział rachunku otrzymanego przez pozwaną przez ilość lokali mieszkalnych. Przedmiotowe nieruchomości nie posiadają również odrębnych liczników dla poszczególnych klatek schodowych. Zasadne jest pokrywanie przez właścicieli lokali mieszkalnych opłaty związanej z ogrzewaniem klatki schodowej, ponieważ bez wątpienia korzystają oni z tej części budynku. Z odmienną sytuacją mamy do czynienia jeśli chodzi o właścicieli garaży, ponieważ nie korzystają oni z części wspólnej jaką jest klatka schodowa, a więc nieracjonalne byłoby ponoszenie przez nich powyższych opłat. Powód jest właścicielem lokalu mieszkalnego, co obliuguje go do ponoszenia opłat związanych z ogrzewaniem klatek schodowych przedmiotowych nieruchomości.

Ze względu na powyższe Sąd Okręgowy uznał, że sprawozdanie finansowe za rok 2016 zostało sporządzone właściwie. Dlatego też żądanie powoda dotyczące uchylecia uchwały, która miała na celu przyjęcie sprawozdania finansowego za rok 2016 oraz udzielenie absolutorium zarządowi jest bezzasadne. Ze względu na brak błędów w sporządzonym sprawozdaniu, mogło dojść do udzielenia absolutorium zarządowi, a uchwała została ważnie przegłosowana przez właścicieli lokali zamieszkujących w budynkach przy ul. (...) w K..

Dlatego też Sąd Okręgowy oddalił powództwo w całości, orzekając o kosztach procesu w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c

Wyrok Sadu Okręgowego zaskarżył apelacją powód, zarzucając:

1/ naruszenie przepisów postępowania , które miało wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy oraz jej rozstrzygnięcie, w szczególności: naruszenie art. 233 § 1 i 2 k.p.c. przez dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części, przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, pominięcie niektórych dowodów sprzecznych z pozostałymi, bez podania uzasadnienia, oraz przytoczenie przepisów prawa mających być podstawą prawną wyroku,

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego , tj. art. 45a ust. 8 punkt 1, podpunkt b ustawy Prawo Energetyczne oraz art. 199 k.c. w zw. z art. 1 u.w.l.

Podnosząc powyższe powód domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia w całości. Ewentualnie domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

W sprawie zachodzi przesłanka do uchylecia zaskarżonego wyroku i odrzucenia pozwu na zasadzie art. 386 § 3 k.p.c. w zw. z art. 199 § 1 punkt 3 k.p.c.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt. 3 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej albo jeżeli powód nie ma zdolności procesowej, a nie działa za niego przedstawiciel ustawowy albo jeżeli w składzie organów jednostki organizacyjnej będącej powodem zachodzą braki uniemożliwiające jej działanie. Stosownie zaś do § 2 tego przepisu z powodu braku zdolności sądowej jednej ze stron albo zdolności procesowej powoda i niedziałania przedstawiciela ustawowego lub braku w składzie organów jednostki organizacyjnej będącej powodem, uniemożliwiającego jej działanie, sąd odrzuci pozew dopiero wówczas, gdy brak nie będzie uzupełniony zgodnie z przepisami kodeksu.

Zgodnie natomiast z art. 64 k.p.c zdolność występowania w procesie jako strona (zdolność sądową) posiadają osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną.

Jest poza sporem w rozpoznawanej sprawie, pozwana Wspólnota Mieszkaniowa przy ulicy (...) w K. obejmuje trzy nieruchomości gruntowe, ujawnione w trzech odrębnych księgach wieczystych. Każda z tych nieruchomości zabudowana jest budynkiem mieszkalnym, w którym wyodrębniono odrębne własności lokali. Od wielu lat, w oparciu o uchwałę nr (...) wspólnota funkcjonuje jako twór obejmujący wszystkie trzy nieruchomości i jest zarządzana przez zarząd powołany dla wszystkich nieruchomości.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego tego rodzaju podmiot – Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy ulicy (...) w K. - nie ma zdolności sądowej, gdyż nie istnieje.

Należy przypomnieć, że zgodnie z ugruntowanym w judykaturze stanowiskiem wspólnota mieszkaniowa jest ułomną osobą prawną, a zarząd wybrany przez właścicieli lokali jest organem wspólnoty (odpowiednikiem organu osoby prawnej w rozumieniu art. 38 k.c.). Powstanie wspólnoty nie wymaga żadnego aktu kreacyjnego, takiego jak umowa o utworzeniu wspólnoty mieszkaniowej, czy też uchwała właścicieli wyodrębnionych lokali w tym przedmiocie. Wspólnoty mieszkaniowe powstają z mocy prawa i nie wymagają żadnej rejestracji, poza rejestracją w urzędzie statystycznym i urzędzie skarbowym. Wspólnota stanowi jednostkę organizacyjną, wyposażoną w zdolność prawną i sądową oraz powstaje z chwilą, gdy w danej nieruchomości co najmniej dwóm właścicielom przysługuje odrębna własność lokalu (por. uchwała Sądu Najwyższego (7) z dnia 21 grudnia 2007 r – zasada prawna, III CZP 65/07, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 69). W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy – w toku wyodrębniania odrębnych nieruchomości lokalowych, w budynkach posadowionych na odrębnych nieruchomościach, objętych odrębnymi księgami wieczystymi – doszło do powstania z mocy prawa trzech wspólnot mieszkaniowych.

Zgodnie z art. 6 ustawy o własności lokali wspólnotę mieszkaniową tworzy ogół właścicieli lokali, których lokale wchodzi w skład określonej nieruchomości. W przepisie tym jest mowa o nieruchomości, a nie o nieruchomościach. Brak jest możliwości łączenia sąsiadujących ze sobą nieruchomości w jedną wspólnotę, czy rozdzielania jednej nieruchomości na wiele wspólnot, chyba, że przez scalenie czy też wyodrębnienie nieruchomości. Należy przypomnieć też, że dominującą w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest koncepcja przewidująca pierwszeństwo wieczysto-księgowego modelu nieruchomości, w myśl której nieruchomością jest część powierzchni ziemskiej, dla której urządzono księgę wieczystą. Tym samym uznaje się prymat pojęcia nieruchomości w rozumieniu wieczysto-księgowym (w myśl zasady „jedna księga wieczysta – jedna nieruchomość”) nad prawno- rzeczowym pojęciem nieruchomości (art. 46§1 k.c.). Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy m.in. w uchwale z dnia 21 marca 2013r. IIICZP 37/96. Oznacza to, że w przypadku wyodrębnienia własności lokalu w budynku usytuowanym na nieruchomości dla której prowadzona jest księga wieczysta właściciel nieruchomości lokalowej nie staje się członkiem wspólnoty mieszkaniowej obejmującej inne nieruchomości gruntowe dotychczasowego właściciela gruntu, dla których prowadzone są odrębne księgi wieczyste.

Z powyższych przyczyn strona pozwana nie może twierdzić, że została powołana do życia w dniu w grudnia 1997 roku uchwałą właścicieli poszczególnych lokali w budynkach położonych na trzech odrębnych nieruchomościach.. Jak już wskazano wspólnota mieszkaniowa powstaje bowiem z mocy prawa z chwilą wyodrębnienia pierwszego lokalu w nieruchomości wspólnej, jeżeli choćby jeden lokal należy do innej osoby niż dotychczasowy właściciel. Art. 6 cyt. ustawy przesądza, że wspólnotę tworzą właściciele, których lokale wchodzi w skład określonej nieruchomości. Jej powołanie służy ułatwieniu funkcjonowania organizmów powstałych na bazie wspólnej i niepodzielnej własności „nieruchomości wspólnej”. W konsekwencji, właściciele lokali łączy wspólna nieruchomość. Wspólnota mieszkaniowa powstaje wyłącznie na bazie takiej nieruchomości, z której własnością wiąże się własność lokalu na niej posadowionych. Skoro zatem budynki położone w K. przy ul. (...) znajdują się na odrębnych nieruchomościach, a własność lokali w poszczególnych budynkach związana jest wyłącznie ze współwłasnością – odrębnie – każdej z tych nieruchomości, to z mocy prawa doszło do powstania trzech wspólnot mieszkaniowych. Ponownie podkreślić należy, że powstanie wspólnoty mieszkaniowej nie jest związane z żadnymi szczególnymi

czynnościami prawnymi, poza tymi, które związane są bezpośrednio z ustanowieniem i przeniesieniem odrębnej własności lokalu. Powstaje ona z mocy prawa w chwili, gdy w nieruchomości pojawia się lokal stanowiący odrębną własność osoby innej niż dotychczasowy właściciel całej nieruchomości, albo w chwili, gdy jednocześnie pojawia się większa liczba właścicieli różnych lokali. Ich wola co do utworzenia wspólnoty oraz jej zakresu nie jest tak decydująca, jak i wiążąca. Właściciele nie mają więc wpływu na fakt powstania wspólnoty, jak też nie mają wpływu na jej zasięg.

Z powyższych rozważań wynika, że nie istnieje wskazana w pozwie, jako pozwana, Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) w K.. Niezależnie od gospodarczego powiązania wszystkich trzech budynków, właściciele lokali w nich się znajdujących tworzą trzy wspólnoty a nie jedną. Co za tym idzie podmiot wskazany jako strona pozwana w istocie nie istnieje i nie posiada zdolności sądowej. Braku tego nie da się uzupełnić w trybie art. 70 k.p.c. Brak zdolności sądowej nie może bowiem zostać uzupełniony przez wstąpienie podmiotu posiadającego zdolność sądową w miejsce tego, który zdolności sądowej nie posiada. Nadto powód na rozprawie apelacyjnej zdecydowanie wyjaśnił, że jego intencją było pozwanie Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w K. a nie jednej z trzech istniejących Wspólnot. Oceny o braku zdolności sądowej pozwanej Wspólnoty nie zmienia to, że z udziałem tak określonego podmiotu toczyło się wiele procesów sądowych, zakończonych prawomocnymi wyrokami. Wbrew stanowisku pozwanej problem jej zdolności sądowej nie był przedmiotem rozważań sądów w żadnej z rozpoznawanych spraw.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny o uchylił zaskarżony wyrok i pozew odrzucił w oparciu o przepisy wskazane na wstępie. Na zasadzie art. 102 k.p.c. Sąd Apelacyjny odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania. Dotychczasowe, ugruntowane, doświadczenie procesowe powoda pozwalało mu przypuszczać, że jego sprawa zostanie rozpoznana merytorycznie. To zaś może stanowić „wypadek szczególnie uzasadniony” w rozumieniu art. 102 k.p.c.

SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Paweł Rygiel SSO (del.) Izabella Dyka